

Σοφία Στεκουλέα

**Μια πεταλούδα
στην Πανεπιστημίου**

Λευκή σελίδα

<http://www.lefkiselida.gr>

Αυτό το κείμενο που δημοσιεύεται από τις εκδόσεις «Λευκή σελίδα», προστατεύεται από τους διεθνείς νόμους και τις διεθνείς συνθήκες που αφορούν τα συγγραφικά δικαιώματα. Η εκτύπωσή του σε χαρτί προορίζεται αποκλειστικά για τον αγοραστή και περιορίζεται στην προσωπική του χρήση. Κάθε άλλη αναπαραγωγή ή αντιγραφή, από όποιον και να προέρχεται, θα αποτελεί απομίμηση και θα υπόκειται στις προβλεπόμενες κυρώσεις από το σχετικό νομοθετικό πλαίσιο περί πνευματικής ιδιοκτησίας και από τις ισχύουσες διεθνείς συνθήκες για την προστασία των συγγραφικών δικαιωμάτων.

Εκδόσεις Λευκή σελίδα
Σταδίου 10
Τ.Κ. 105 64
Αθήνα
Τηλ.: 210-3232870

IDDN.FR.010.0116430.000.R.P.2011.030.31500

Πρώτη έκδοση από τις εκδόσεις «Λευκή σελίδα», 2012

Στις ειδήσεις που δεν έγραψα,
στις συγγνώμες που δεν έπραξα,
στον Νικόλα, στη Βίβιαν,
στη Νίκη, στην κα. Ιωάννα

«Ψέματα»

Χαμογελούσε. Έκλεισε την πόρτα πίσω της, ανέβηκε τις σκάλες, βγήκε στο δρόμο και συνέχισε να χαμογελά. Έστρωσε την τσάντα στον ώμο της και πήρε την ανηφόρα. Δε θα έπαιρνε το τρόλεϊ, θα περπατούσε. Δεν ήθελε να εγκλωβιστεί. Τα βήματά της την οδηγούσαν ευθεία. Σήμερα τίποτα δε θα την έκανε να στρίψει. Να βγει από την πορεία της. Μια πορεία ευθεία. Μόνο ευθεία. Αρκετά είχε βαδίσει πλάγια στη ζωή της.

Ήταν όμορφη μέρα. Αλκυονίδα. Κοίταξε τον ουρανό λες και περίμενε να δει το ευλογημένο από τους θεούς πουλί να ξεμυτίζει από τις πολυκατοικίες μ' ανοιχτά τα φτερά του. Να κάνει κύκλους στον αέρα και βέβαια να χάνεται, μιας και ήταν αδύνατον να βρει το κατάλληλο μέρος για να φέρει τα σπάνια μικρά του σε τούτο το δρόμο, σε τούτο τον κόσμο. Μα είναι μύθος κι όπως όλοι οι μύθοι, είναι αγαπητός, γιατί είναι... ψέματα.

Τα ψέματά της κουβαλούσε κι εκείνη μες στην τσάντα της.

— Ζεις στο ψέμα, της είχε πει η Δημητρία. Ήταν η τελευταία φορά που την είδε, που την άγγιξε, που φιλήθηκαν.

— Και ποιον ενοχλώ; Σε ποιον κάνω κακό, την είχε ρωτήσει, όχι τόσο για να πάρει απάντηση, γιατί τίποτα δε θα άλλαζε, μια και τα όνειρά της –όχι δεν ήταν όνειρα, ψέματα ήταν–, τα ψέματά της ήταν ό,τι πιο αληθινό μες στη ζωή της.

Θυμόταν καθαρά την έκφραση του προσώπου της, τις συσπάσεις και τα λόγια.

— Μα είναι νοσηρή κατάσταση.

— Νοσηρή είναι η αλήθεια που μου επέβαλαν. Νοσηρό είναι που με ξέρασε η μάνα μου και η ζωή με ξέβρασε εδώ κι εκεί. *«Τα παιδιά που φιλοξενούμε πρέπει να τιμωρούνται χωρίς να φέρουν σημάδια»*. Καταλαβαίνεις; Μας είχαν αφαιρέσει το δικαίωμα σ' ένα αληθινό χαστούκι. Σ' ένα χτύπημα δικό μας, καταδικό μας, ανάλογο του μεγέθους της σκανταλιάς μας και του χαρακτήρα μας. Μοναδικό για εμάς, για το τι είμαστε και για το τι προσδοκούν να γίνουμε. Σ' ένα χαστούκι που να μαρτυρά την αγωνία της προσμονής, την τυραννία της αναμονής. Να ομολογεί: *«Σε νοιάζομαι, φοβάμαι για σένα, πού στο διάτανο γυρνάς;»* Μεγαλώσαμε κι οι δυο χωρίς ένα άγγιγμα, έστω και βίαιο. Χωρίς την επαφή. Χωρίς ένα ειλικρινές *«Είσαι καλά;»* Ε! λοιπόν, εγώ επιβιώνω με τους κανόνες τους, πάντα πειθήνια για να μη λάβω μια τιμωρία απρόσωπη. Ανέχομαι όλα τα *«χωρίς»* τους, δημιουργώντας πολλά ψεύτικα χάδια.

Είχε πάρει την απόφασή της μόλις χθες το βράδυ.

— Ναι, γιατί όχι;

Πάλεψε πολύ με τον εαυτό της, για να πει αυτό το *«Ναι, γιατί όχι;»*

Μόνο η ίδια ήξερε πόσες φορές κατέκλυσε το μυαλό της πελώριο το *«Ποια είσαι εσύ; Ένα τίποτα, από το πουθενά. Τι ξέρεις; Πώς τολμάς;»* και την καταβρόχθισε. Αμφιβολίες που ποτέ της δεν είχε δυνατά επιχειρήματα ν' αντικρούσει. Το μόνο που έκανε ήταν να μην τις ακούει πια. *«Δε σας ακούω»* είχε φωνάζει. Ήξερε ότι εκείνες παρέμεναν εκεί, σιωπηλές, καρτερώντας τη στιγμή του θριάμβου τους, τη στιγμή που εκείνη θα λύγιζε από ντροπή κι ανασφάλεια. Πόνταραν στο ότι δεν ήταν λίγες οι φορές που γονάτισε κάτω από το βάρος των λεγόμενών τους. Πάντα κατάφερναν να την κάνουν να σέρνεται ή, καλύτερα, πάντα κατάφερναν να τη σέρνουν.

Έφτασε στη Διονυσίου Αρεοπαγίτου και μπήκε στα σοκάκια της Πλάκας. Ξανάστρωσε την τσάντα στον ώμο

της, πιο πολύ από νευρικήτητα. Τα βήματά της σταθερά ευθεία. Επανέλαβε στον εαυτό της ότι καμιά σκέψη σήμερα δε θα την έκανε ν' αλλάξει πορεία. Περπατούσε σχεδόν στη μέση του δρόμου, το κεφάλι της ψηλά, το σώμα της αγέρωχο, το βήμα της ασύμμετρο. Γεμάτη αντιθέσεις η παρουσία της, μα δεμένη άρτια στο σύνολό της. Έκανε πολλούς να της αφιερώνουν δευτερόλεπτα το βλέμμα τους. Η Ελπίδα περνούσε ακατάδεχτα δίπλα τους. Μόνο μπροστά κοιτούσε κι έριχνε πού και πού κλεφτές ματιές στον ουρανό, λες και δεν ήθελε να τη δουν να τον κοιτά, λες κι ήταν μυστικό ότι απλωνόταν πελώριος από πάνω τους. Εκεί, πάντα ο ίδιος, κι ας ήταν άλλος.

Έστριψε τελικά. Βγήκε από την ευθεία της, ακριβώς για να ξαναβρεί την πορεία της. Περπάτησε ζικ ζακ στα στενά και βγήκε στη Φιλελλήνων. Άλλες εικόνες, άλλη πόλη, άλλοι άνθρωποι. Εκείνη ίδια, όπως και πριν. Και πάλι ευθεία ως την πλατεία Συντάγματος και να κοιτά κλεφτά τον ουρανό και να στρώνει την τσάντα στον ώμο ξανά και ξανά.

Επιτέλους! Πανεπιστημίου. Έπρεπε να περάσει απέναντι. Δεν έκοψε το βήμα της, συνέχισε να περπατά ευθεία. Έπρεπε να περάσει απέναντι. Στο φανάρι σταμάτησε. Ο κόσμος δίπλα της άρχισε να μαζεύεται. Τώρα κάποιοι ήταν ασφυκτικά κοντά της, σχεδόν την άγγιζαν κι εκείνη δεν άντεχε τούτη την κατά συνθήκη και λάθος επαφή. Κοίταξε και πάλι τον ουρανό.

Μπροσ στα μάτια της στροβιλίστηκε μια πεταλούδα. Κίτρινη, μικρή, εύθραυστη, πετούσε έτσι ξεδιάντροπα μπροστά της. Μπροστά σε όλους. Όμως μόνο εκείνη την κοιτούσε. Την ακολούθησε με το βλέμμα της. Συνέχισε ν' αφήνεται. Μια κοντά της, μια μακριά της. Δεν την είδε να πετά, μόνο να χορεύει άτσαλα στον αέρα, μικροσκοπική, ευάλωτη, αψηφώντας την κίνηση, το νέφος, το θόρυβο του δρόμου. Ενός δρόμου που μόνο μια πεταλούδα δεν μπορούσες να περιμένεις να δεις να πετά. Την είδε να υψώνεται, να υψώνεται κι άλλο και τρόμαξε ότι θα την

έχανε. Ο κόσμος είχε βουβαθεί γύρω της από τούτο το ανέμελο, αθώο πέταγμα.

Έτρεξε πίσω της. Φρεναρίσματα, φωνές, κορναρίσματα, έχασε το βήμα της, βγήκε από την πορεία της, στροβιλίστηκε μαζί με την πεταλούδα στον αέρα. Μια στροφή, μια σφυριά στο κεφάλι το τελευταίο που ένιωσε κι η πεταλούδα χάθηκε.

Κόκκινα χείλη

Είδε την αεροδίνητη φιγούρα κι έπειτα σιωπή. Τη βοή των αυτοκινήτων πέτρωσε ο γδούπος που έκανε το κεφάλι της στο τσιμέντο του πεζοδρομίου. Η μοτοσικλέτα του πάλευε να σταματήσει δίνοντας κωλιές μια αριστερά, μια δεξιά. Πήδηξε στο πλάι και την άφησε εκεί πεσμένη, παρατημένη, με τον κινητήρα να βογκά.

Πίσω του το λεωφορείο αγωνιζόταν κι εκείνο με τη σειρά του να σταματήσει για να μην καταπιεί κάτω από τις ρόδες του τη μοτοσικλέτα, τον οδηγό της και το πεσμένο κορίτσι. Σταγόνες χοντρές έσταζαν από το μέτωπο του οδηγού, όταν τελικά τα κατάφερε. Έριξε μια ματιά στο κορίτσι. Έφτυσε την τύχη του. «Παλικάρι μου, δεν έφταιγες εσύ. Ούτε που την ακούμπησες» του φώναξε και συνέχισε το δρομολόγιό του.

Περαστικοί μαζεύτηκαν γύρω από το ακίνητο σώμα της κοπέλας. Εκείνος, βγάζοντας το κινητό του, έσκυψε και τράβηξε τη φούστα της, για να καλύψει τα γυμνά της πόδια. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να τη μετακινήσει. Σχημάτισε το νούμερο των πρώτων βοηθειών στο κινητό του και περίμενε. «Ατύχημα στην Πανεπιστημίου. Στο ύψος του Οφθαλμιατρείου. Νεαρή κοπέλα. Έπεσε. Δεν κινείται. Αναπνέει. Περιμένω. Ναι, περιμένω».

Ο πρώτος μαζεμένος κόσμος είχε φύγει, ήρθε άλλος κι έφυγε. Πάλι μαζεύτηκε, πάλι έφυγε. Κι εκείνος εκεί. Έγινε δέκα φορές αυτό, ίσως και λιγότερες. Του φάνηκε ατελείωτο αυτό το απρόσωπο, θορυβώδες πηγαινέλα μέχρι που –επιτέλους– άκουσε τις σειρήνες του ασθενοφόρου. Σταμάτησε ακριβώς πίσω τους. Η

μοτοσικλέτα του, που είχε πάψει ν' αγκομαχά, ακόμη παρατημένη, τους εμπόδιζε να πλησιάσουν περισσότερο.

Μόνο τώρα άρχισε να συνειδητοποιεί την κατάσταση. Τόση ώρα έδινε εξηγήσεις σε αγνώστους, που δεν τους αφορούσε, που δεν τον αφορούσαν. Ότι δε φταίει και δεν ξέρει πραγματικά πώς έγινε. Έσυρε τη μοτοσικλέτα του πάνω στο πεζοδρόμιο και την κλείδωσε. Ακολούθησε τους τραυματιοφορείς και κάθισε δίπλα στην άγνωστη. Τον ρωτούσαν τα στοιχεία του κι απαντούσε κοφτά, άψυχα.

Όταν του ζήτησαν τα δικά της, έμεινε βουβός να τους κοιτά. Δεν ήξερε τίποτα. Κρατούσε την τσάντα της. Την είχε μαζέψει από το δρόμο, καθώς και τα χυμένα πράγματά της. Την άνοιξε κι έψαξε για ταυτότητα. Τη βρήκε μέσα σε μια ατζέντα με τηλέφωνα. Την έδωσε στον τραυματιοφορέα να συμπληρώσει τα στοιχεία. Του την επέστρεψε και τώρα την κοιτούσε.

Το κορίτσι της φωτογραφίας ήταν πιο άσπρο, με πιο μαύρα μαλλιά, πιο σκοτεινά μάτια και πιο άσχημο. Εκείνη που ήταν ξαπλωμένη στο φορείο έμοιαζε σαν τη Χιονάτη του παραμυθιού χωρίς κατακόκκινα χείλη.

Εκείνος ήθελε να τα φαντάζεται κόκκινα σαν αίμα, σαν θύρες ρουμπινί που σε καλούν κοντά τους. Σειρήνες βουβές. Κι η ματιά τους μόνο σε σένα, μόνο για σένα. Κι εσύ συρμένος εκεί, άπελπισ, έτοιμος να χαθείς αν τα χείλη ανοίξουν, να κατρακυλήσεις σ' άγνωστα σύφλογα πελάγη κι ας ξέρεις πως θα σε πνίξουν, μα πάλι ίσως να θέλεις να πνιγείς, μην αντέχοντας το μισεμό που θα έρθει.

Έτσι τα έπλαθε από μικρό παιδί στο μυαλό του τα χείλη της Χιονάτης. Και τ' αντίκρισε στο λευκό προσωπάκι της Μαρίας, που τη φώναζαν Μάρα. Εκεί στον ακάλυπτο της πολυκατοικίας του Κολωνού τα πρωταντίκρισε τα χείλη των ονείρων του. Πάνω σ' ένα άγουρο πρόσωπο, λευκό και διάφανο. Μα ήταν κλειστά, σφραγισμένα και δε θα έβγαζαν ποτέ φωνή. Απάνω τους έπεφταν χυτά τα μαύρα μαλλιά. Κι όχι μόνο στα χείλη, μα και στους ώμους και στην πλάτη. Κι οι μικρές παλάμες

ενωμένες εμπρός τους, ίσα που τ' άγγιζαν. Κι η εικόνα του κοριτσιού απλώθηκε στα μάτια του κι έπειτα στην ψυχή του κι έμεινε εκεί ανεξίτηλη μαχαιριά.

Η Μάρα στοίχειωσε τα όνειρα και τους εφιάλτες του κι έτσι έπαψε να βλέπει οτιδήποτε στον ύπνο του. Αν εκείνη η Χιονάτη είχε ενηλικιωθεί, θα ήταν τούτη η κοπέλα που βρισκόταν στο φορείο μπροστά του. Το ίδιο διάφανο πρόσωπο, τα ίδια μαύρα μαλλιά, τα ίδια χείλη. Ναι, αν η Μάρα του μεγάλωνε, θα ήταν σαν τούτο το κορίτσι. Ναι. Ήταν πολύ λιγότερο άσχημη από ό,τι στη φωτογραφία της ταυτότητας. Διάβασε: «Ελπίδα». Πόσο αταίριαστο φάνταζε αυτό το όνομα τώρα μέσα στο ασθενοφόρο. «Ελπίδα Νοργαλά».

Ένα φρενάρισμα κοφτό κι απότομο τον πήρε από την πλάνη του. Είχαν φτάσει στο Γενικό. Οι νοσοκόμοι κατέβασαν βιαστικά, μα με προσοχή, το φορείο και το έσπρωξαν στα επείγοντα. Τους ακολούθησε. Τον άφησαν να περιμένει έξω από μια πόρτα που έγραφε «Χειρουργικό». Χτύπησε το κινητό του και βγήκε έξω να μιλήσει.

— Τι έγινες, ρε; Ένα μήνα προσπαθούσα να σου κλείσω τη συνέντευξη με τον υπουργό κι εσύ με κρέμασες. Είπαμε, αλλά όχι κι έτσι.

«Φτου σου, γαμώτο! Πώς το ξέχασα;» μονολόγησε.

— Αρχηγέ μου. Συγγνώμη, έχω μπλέξει στο Γενικό. Τροχαίο.

— Καλά, το αναβάλλουμε.

— Όχι, με καις, βιάστηκε να πει. Δε γίνεται, έχουν κρατήσει μια σελίδα στην εφημερίδα. Δεν μπορεί. Πρέπει να μου τη δώσει τη συνέντευξη. Σε παρακαλώ. Αν όχι συνέντευξη, τις προτάσεις του, μια δήλωση κι εγώ θα τα μπαλώσω. Στείλε μου εσύ με φαξ, με email, με κλητήρα ό,τι έγγραφα έχει καταθέσει στις αρμόδιες υπηρεσίες. Ξέρω ότι είναι ανορθόδοξο, αλλά σε παρακαλώ.

— Σε πανικό είσαι. Δεν υπόσχομαι τίποτα.

— Σου λέω τροχαίο. Ανθρώπινο είναι να συμβεί. Ως σύμβουλός του μπορείς να τον πείσεις. Θα επικοινωνήσω κι εγώ μαζί του. Θα του στείλω ούισκι, γλυκά και μια μεγάλη συγγνώμη. Σε παρακαλώ.

— Καλά. Καλά, θα δω τι θα κάνω, αλλά το ούισκι σε μένα το χρωστάς.

— Όποτε θες. Ο φωτογράφος ήρθε;

— Ήρθε κι έφυγε.

— Δεν τράβηξε;

— Τράβηξε.

— Εντάξει, με σώζεις. Σ' ευχαριστώ.

— Εύχομαι όλα να πάνε καλά.

— Ευχαριστώ. Μη με κάνεις.

Το τηλέφωνο έκλεισε και διαολόστειλε τον εαυτό του. Γιατί μπλέχτηκε; Πώς μπλέχτηκε; Ήταν εκείνη η κίτρινη πεταλουδίτσα που έκλεψε το μυαλό του, απλώθηκε στα μάτια του κι αυτός δεν έβλεπε τίποτ' άλλο παρά μόνο τον τρελό της χορό. Δεν ήξερε πότε κορίτσι και πεταλούδα έγιναν ένα. Είδε τη φούστα της, τα μαλλιά της, το κορμί της στον αέρα κι έπειτα ξαφνικά χωρίστηκαν. Η πεταλούδα πέταξε ψηλά κι εκείνη στο κράσπεδο ακίνητη.

Με αργά βήματα έφτασε και πάλι έξω από την πόρτα που έγραφε «Χειρουργικό». Είδε έναν γιατρό να έρχεται.

— Συγγνώμη. Περιμένετε για την κοπέλα από το ατύχημα; Την πήγαμε στην εντατική. Βρίσκεται σε κωματώδη κατάσταση.

Κοιτούσε το γιατρό αμίλητος, ποιος ξέρει πώς, που εκείνος σούφρωσε τα χείλη του αμήχανα.

— Βρίσκεται σε κώμα. Ελάτε μαζί μου. Είστε... Τι ήταν για εκείνη;

— Ελάτε, καταλαβαίνω. Τον ακολούθησε. Κάπου στο διάδρομο πήραν το ασανσέρ, κατέβηκαν κάπου κι έφτασαν σε ένα γραφείο κάπου.

— Καθίστε.

Κάθισε. Τον άκουγε να λέει: «Το επισκεπτήριο για την εντατική είναι 11.00 με 12.30 το πρωί και 5.30 με 7.00 το

βράδυ. Μόνο τότε εγώ ή ο άλλος συνάδελφος θα σας ενημερώνουμε. Μπορεί να είναι πολύ νωρίς, αλλά θέλω να σκεφτείτε τη δωρεά οργάνων».

Σηκώθηκε με σκυμμένο το κεφάλι.

— Κύριε... Μιχάλη Ψαλτάκη, το διάβασε αργά από ένα χαρτί μπροστά του.

Τον είδε να ψάχνει την αριστερή τσέπη της λευκής του μπλούζας. Έβγαλε ένα μενταγιόν.

— Αυτό πρέπει να το πάρετε εσείς. Είναι το μοναδικό κόσμημα που φορούσε.

Άπλωσε την παλάμη του σαν υπνωτισμένος. Ο γιατρός ακούμπησε ακριβώς στο κέντρο της ένα χρυσό σταυρό περασμένο σε μια χρυσή αλυσίδα. Ανατρίχιασε. Τον έβαλε στην τσέπη του σακακιού του, ευχαρίστησε κι έφυγε κοιτώντας τα λευκά πλαστικά πλακάκια του δαπέδου.

